
Christian Friis Bach (Hovedindlæg)

Excellencies, ladies and gentlemen, fellow Nordics! It is for me a unique moment to be here at the Nordic Council representing the United Nations and the UN Secretary-General, not only because I personally belong to both the UN family and the Nordic family, but because throughout the past 70 years, there have been unique and close ties between the Nordic countries and the United Nations.

Every day I go to work in the Palais des Nations in Geneva, and there I am reminded of how countries after the First World War promised never to go to war again. They came together in the League of Nations and constructed the historic Palais des Nation. It reminds me of how the League of Nations, as one of the few success stories, managed to find a peaceful solution to the Åland dispute between Finland and Sweden in 1921. But it also reminds me of how the crisis in the 1930s eroded the cooperation and solidarity between countries in Europe, leading to a collapse of the League of Nations, the Second World War, and one of the largest refugee and migration crises ever seen.

Today, we again face violent conflicts and large movements of people in and around Europe, and in tackling this challenge we must learn from our history. We must not let the crisis divide us.

On this background, the UN Secretary-General welcomes your focus at this session on the challenge of migration as we work together to address the current refugee crisis and the largest amount of displacement since the Second World War. Let me read out the Secretary-General's message to this meeting, on migration:

Migration and refugee flows are a global challenge. We have a responsibility to define a clear path forward, guided by international refugee law, human rights and humanitarian law. We must do our utmost to save lives. We must ensure the protection of refugees and migrants and the right of refugees to seek asylum. We must apply the principle of non-discrimination to both refugees and migrants, treating them with dignity and respect.

We must strengthen reception centres and asylum systems and boost the number of refugee resettlement places. We must create safe and legal channels for refugees and labour migration at all levels. We must join forces to eradicate ruthless criminal networks of human traffickers and smugglers – and we can do it now, based on the Security Council resolution. We must strengthen cooperation between countries of origin, transit and destination and commit to equitable sharing of responsibilities.

I applaud a number of the recent initiatives taken by the European Union and the Nordic countries, but much more is needed. When migration takes place as a matter of genuine choice, it boosts the human development potential. It benefits host and home countries alike. Yet, too often, distortions and prejudice form the basis of migration and refugee debates. The future does not belong to those who build walls or exploit fears. Let us work together to address this challenge with creativity, compassion and courage.

This was the message from the Secretary-General. We cannot and must not turn a migration crisis into a crisis of global solidarity. Instead, we should bring life to the words of a fellow Nordic, former UN Secretary-General Dag Hammarskjöld, who some 55 years ago said what still holds true today: “The health and strength of a community depend on every citizen’s feeling of solidarity with the other citizens, and on his willingness, in the name of this solidarity, to shoulder his part of the burdens and responsibilities of the community. The same is of course true of humanity as a whole.”

Our actions must be based on international cooperation and international law. The best defence against injustice and terror is to stand firm on the rule

of law and human rights. This is where the Nordic countries have always stood and still stand. The Nordic countries have throughout the 70 years of the United Nations been among the strongest proponents of a world governed by international cooperation, international law and international human rights. This position has earned you deep respect in the entire world. It has given hope to citizens all over the world, where the Nordic model of freedom, rule of law, prosperity and solidarity is still only a dream.

I urge you now not to waver, not to weaken. Do not risk throwing away your historic position in a migration and refugee crisis that you can handle, that you can manage, if you work together. Stand firm against hatred, racism and attempts to weaken the rights of migrants. As the Secretary-General said it: show creativity, compassion and courage.

We need a strong Nordic voice in favour of comprehensive approaches to the handling and resolution of refugee situations, premised on strong international cooperation and coordination, especially at the regional level. No single country, acting alone, can deal with the challenges and opportunities posed by human mobility. And we need a strong Nordic engagement in the tools to prevent, mediate and resolve the political divisions that are at the root of the crisis, in Syria and elsewhere.

This is also in the spirit of the 2030 Agenda for Sustainable Development. Having been part of the discussions from the very start from a Nordic position, it was for me personally also the culmination of a five year journey where over 150 Heads of States and Governments adopted the Sustainable Development Goals. The goals represent a very ambitious vision of a world with peace and security, where prosperity is truly shared, with equality between women and men, where nobody is left behind and where environmental degradation is stopped and reversed. A sustainable world will be a safer one. The links to the current migration crisis are evident.

Although the adoption of these goals seemed like the end of a long journey, it is only the beginning. We must now transform this vision into action in all countries – also in all Nordic Countries. And we must do so fast.

It is a gigantic task and a complex task. We need to develop innovative funding mechanisms, and we need to rethink the way we measure economic progress and profits to channel investments towards sustainable development. We must think out of the box and create new alliances and effective partnerships. We need new ways of measuring and new sources of data – and big data – also to live up to our promise that no one is left behind.

We must improve access to information and public participation in both advocacy and implementation. Here, the Aarhus Convention, hosted by UNECE, on access to information and public participation is a key instrument.

We must strengthen the mechanisms to review progress, so we can keep us all accountable. And we must strengthen our international cooperation to translate global goals into new and common agreements, norms, standards and conventions that can assist countries, citizens and companies in taking action. Our first big test is COP21 in Paris, where we need a strong climate agreement. But it spans towards all areas. We need to step up our cooperation on cleaner air, energy efficient housing, safer cars, trade facilitation, and cooperation on water – just to mention a few of the hundreds of norms, standards and conventions we host at UNECE.

This will put new pressure on the United Nations. While I hope the SDGs will help us significantly change the world, I know the SDGs will help us change the UN. We must reform, dismantle the silos and strengthen the synergies towards and across the multiple UN organizations and entities. We must work together to establish centres of excellence that can support each and every sustainable development goal. It puts heavy responsibilities on us working in the UN.

However, Member States must also do their part – less micromanagement, new funding mechanisms to support cooperation and less focus on individual mandates for each and every UN organization. With the 2030 Sustainable Development Agenda, we have one global agenda – one global mandate for the UN – and Member States must allow us to shape a

stronger and more effective UN.

I hope the Nordic countries will once again take the lead, as you did 25 years ago with the Nordic UN Project. I hope we will see a new ambitious Nordic UN Project, which can help us build a stronger UN in support of the 2030 Sustainable Development Agenda. However, when all this is said, the most decisive precondition for success in the Sustainable Development Agenda is that you did not only go to the UN in New York to adopt the goals, but that you returned home with the political will to develop strong national plans towards sustainable development. Here, I hope and trust we will also see the Nordic countries taking the lead.

It was a long journey to agree on the 2030 Agenda for Sustainable Development, but the journey towards achieving the goals is much longer. If we fail, the risks are substantive. If we achieve it, the gains are significant. We are the first generation with the ability to eradicate extreme poverty, and we are the last generation with the ability to stop climate change. I hope you will work together to make it happen.

This leads me to my final point, which is the need for increased cooperation in Europe – not only when it comes to migration, but also on economic issues. I started with the lessons from the League of Nations and the Second World War, and I will end there as well.

When UNECE, my organization, was established 68 years ago, it was because, to quote the first resolution from 1951, “constructive economic cooperation was essential to the maintenance of peace.” Or, as the first Executive Secretary, Gunnar Myrdal from Sweden, said it: “The more tightly the limitation of the political factors has affected economic cooperation, the bigger would be the common gains of such cooperation – if it were possible.”

Right now, Europe is moving in the opposite direction. We see conflict, and we see lack of trust between the countries of Europe. We see countries breaking ties, building barriers, striving to be independent and imposing sanctions. This is not what Europe needs in the long run. I hope that the

fragile but promising ceasefire in Ukraine will soon allow us to reverse this tendency. I hope we will soon be able to pursue the vision in the historical mandate I stand upon, and also the vision expressed in the political declaration from Minsk in February this year. It talks about “a vision of a common humanitarian and economic space from the Atlantic to the Pacific.”

If there is one thing we have learned from the history of Europe, it is that to build peace, we need to build bridges, dismantle barriers and work towards increased cooperation and interdependency between countries. The road to peace goes through more trade, transport and tourism between the countries and citizens in Europe. Therefore, I hope the ceasefire on the battleground can be followed by not only a ceasefire on the marketplace, but by increased cooperation.

This is the mandate I stand upon, and throughout the Cold War – despite the iron curtain – my organization helped shape constructive economic cooperation to the benefit of peace, resulting in hundreds of norms, standards and conventions that shape the cooperation in Europe and, increasingly, worldwide. This includes our 58 transport agreements and conventions, global vehicle regulations – where Sweden has been a key driver – and five environmental conventions. Two of them, Aarhus and Espoo, were named after Nordic cities. We have 480 global recommendations on trade facilitation, and the Nordic Council was behind the very first one – recommendation no. 1: the UN Layout Key for Trade Documents – 60 years ago.

Since the Second World War, the Nordic Countries have been a driving force behind stronger cooperation and economic cooperation in Europe. I call on the Nordic countries to once again help build bridges and break down barriers on the European continent. Show Europe what has been done, all the way back to the discussions in and around Åland in 1921. Show that conflicts can be solved peacefully, by diplomatic means, and turned into models of cooperation. Help reinvigorate the vision of increased economic cooperation and connectivity in Europe as a pathway to peace and progress. Help us integrate the integrations and pursue the vision of a common humanitarian and economic space, spanning all the way from the

Atlantic to the Pacific.

Thank you for your attention.

Skandinavisk oversættelse

Ers högheter, mina damer och herrar, nordiska vänner! Det är ett unikt ögonblick för mig att representera Förenta nationerna och FN:s generalsekreterare här i Nordiska rådet, inte bara för att jag personligen hör både till FN-familjen och den nordiska familjen utan för att det har funnits unika och nära band mellan de nordiska länderna och Förenta nationerna de senaste 70 åren.

Varje dag då jag går till jobbet på Palais des Nations i Genève påminner det mig om hur flera länder efter första världskriget lovade att aldrig starta ett krig igen. De samlades i Nationernas förbund och byggde det historiska Palais des Nations. Det påminner mig om hur Nationernas förbund, i en av sina få framgångshistorier, lyckades finna en fredlig lösning på Ålandsfrågan mellan Finland och Sverige 1921. Men det påminner mig också om hur krisen på 1930-talet undergrävde samarbetet och solidariteten mellan europeiska länder, vilket ledde till upplösningen av Nationernas förbund, andra världskriget och en av de största flykting- och invandringskriserna någonsin.

I dag står vi igen inför våldsamma konflikter och omfattande migration i och omkring Europa, och vi måste lära oss av vår historia då vi ska tackla denna utmaning. Vi får inte låta flyktingkrisen splittra oss.

Mot denna bakgrund välkomnar FN:s generalsekreterare er fokusering på invandringens utmaningar vid denna session då vi samarbetar för att hantera den nuvarande flyktingkrisen och den största massflykten sedan andra världskriget. Låt mig läsa upp generalsekreterarens budskap om invandring till denna session:

Migration och flyktingflöden är en global utmaning. Vi ansvarar för att inleda en utveckling som styrs av internationell flyktinglagstiftning, mänskliga

rättigheter och humanitär lagstiftning. Vi måste göra vårt yttersta för att rädda liv. Vi måste se till att ge flyktingar och invandrare skydd och garantera flyktingarna rätt att söka asyl. Vi måste tillämpa principen om icke-diskriminering på både flyktingar och invandrare och behandla dem med värdighet och respekt.

Vi måste stärka mottagningscentralerna och asylsystemen och öka antalet vidarebosättningsplatser. Vi måste skapa trygga och lagliga kanaler för flyktingar och arbetskraftsinvandring på alla nivåer. Vi måste samarbeta för att utplåna hänsynslösa brottsliga nätverk av människohandlare och människosmugglare – och vi kan göra det nu, med stöd av säkerhetsrådets resolution. Vi måste stärka samarbetet mellan ursprungsländerna, transitländerna och destinationsländerna och förbinda oss till en rättvis fördelning av ansvaret.

Jag välkomnar flera av de nya initiativen som Europeiska unionen och de nordiska länderna har tagit, men det behövs mycket mer. När invandring sker tack vare verkliga valmöjligheter ökar detta den mänskliga utvecklingspotentialen. Det gynnar såväl värdländer som ursprungsländer. Ändå utgör ofta snedvridningar och fördomar grunden för debatterna om invandring och flyktingar. Framtiden tillhör inte dem som reser murar eller utnyttjar människors rädsla. Låt oss samarbeta för att bemöta denna utmaning med kreativitet, medkänsla och mod.

Detta var generalsekreterarens budskap. Vi kan inte och får inte göra invandringskrisen till en global solidaritetskris. I stället borde vi blåsa nytt liv i de ord som yttrades av en annan nordbo, före detta FN-generalsekreteraren Dag Hammarskjöld, för 55 år sedan och som fortfarande gäller i dag: "Ett samhälles hälsa och styrka beror på varje medborgares känsla av solidaritet med andra medborgare och vilja att, i solidaritetens namn, axla sin del av samhällets förpliktelser och ansvar. Detsamma gäller naturligtvis mänskligheten som helhet."

Våra handlingar måste grunda sig på internationellt samarbete och internationell lag. Det bästa försvaret mot orättvisa och terror är att hålla fast vid rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna. Det är vad de

nordiska länderna alltid har gjort och fortfarande gör. De nordiska länderna har under Förenta nationernas 70 år hört till de starkaste förespråkarna för en värld som styrs genom internationellt samarbete, internationell lag och internationella mänskliga rättigheter. Denna ståndpunkt har skapat en djup respekt för er i hela världen. Den har gett medborgare över hela världen hopp, i länder där den nordiska modellen grundad på frihet, rättsstatsprincipen, välstånd och solidaritet fortfarande bara är en dröm.

Jag uppmanar er nu att inte svikta, att inte försvagas. Riskera inte att kasta bort er historiska ståndpunkt i en invandrings- och flyktingkris som ni kan hantera, som ni kan klara av om ni samarbetar. Visa beslutsamhet mot hat, rasism och försök att försvaga invandrarnas rättigheter. Som generalsekreteraren sade: visa kreativitet, medkänsla och mod.

Vi behöver en stark nordisk röst som talar för en helhetsstrategi för att hantera och lösa flyktingsituationen, grundad på internationellt samarbete och koordinering, speciellt på den regionala nivån. Inget enskilt land som agerar ensamt kan hantera de utmaningar och möjligheter som människors rörlighet skapar. Och vi behöver ett starkt nordiskt engagemang i sätten att förebygga, medla och lösa den politiska splittring som utgör roten till krisen, i Syrien och annorstädes.

Detta är också förenligt med andan i Agenda 2030 för hållbar utveckling. Efter att ha deltagit i diskussionerna ur ett nordiskt perspektiv alltsedan starten var det även för mig personligen höjdpunkten på en fem år lång resa då mer än 150 statsöverhuvuden och regeringschefer antog målen för hållbar utveckling. Målen representerar en mycket ambitiös vision om en värld med fred och säkerhet där välståndet faktiskt delas, där det råder jämlikhet mellan kvinnor och män, där ingen överges och där miljöförstörelsen stoppas och utvecklingen vänds. En hållbar värld är en tryggare värld. Sambandet med den pågående migrationskrisen är uppenbart.

Trots att det föreföll som slutet på en lång resa då målen antogs är det bara början. Vi måste nu omsätta denna vision i handling i alla länder, också i alla nordiska länder. Och vi måste göra det fort.

Det är ett gigantiskt uppdrag och ett komplicerat uppdrag. Vi bör utveckla innovativa finansieringsmekanismer och vi bör ompröva vårt sätt att mäta ekonomiska framsteg och vinster för att styra investeringarna i riktning mot en hållbar utveckling. Vi måste tänka utanför ramarna och skapa nya allianser och effektiva partnerskap. Vi behöver nya sätt att mäta och nya datakällor – och det gäller mycket data – för att uppfylla vårt löfte om att ingen ska överges.

Vi måste förbättra tillgången till information och deltagandet i både opinionsbildning och implementering. Århuskonventionen, utarbetad av UNECE, om tillgång till information och deltagande i beslutsprocessen har här en nyckelroll.

Vi måste stärka mekanismerna för att utvärdera framstegen så att vi alla kan hållas ansvariga. Och vi måste stärka vårt internationella samarbete för att omvandla globala mål till nya och gemensamma avtal, normer, standarder och konventioner som kan hjälpa länder, medborgare och företag att vidta åtgärder. Vårt första stora test är COP21 i Paris där vi behöver ett starkt klimatavtal. Men det täcker alla områden. Vi bör stärka vårt samarbete i fråga om renare luft, energisnålt boende, tryggare bilar, underlättande av handel och samarbete i vattenfrågor – bara för att nämna några av de hundra normer, standarder och konventioner vi ansvarar för på UNECE.

Detta kommer att öka trycket på Förenta nationerna. Jag hoppas att målen för hållbar utveckling kommer att hjälpa oss att förändra världen men jag vet att de kommer att hjälpa oss att förändra FN. Vi måste genomföra reformer, montera ned silorna och stärka synergieffekterna mellan de talrika FN-organisationerna och -enheterna. Vi måste samarbeta för att grunda kompetenscentra som kan stöda alla hållbara utvecklingsmål. Detta innebär ett tungt ansvar för oss som arbetar i FN.

Men medlemsländerna måste också göra sitt – mindre detaljstyrning, nya finansieringsmekanismer för att stöda samarbetet och mindre fokus på individuella mandat för enskilda FN-organisationer. I och med Agenda 2030 för hållbar utveckling har vi en global agenda – ett globalt mandat för FN –

och medlemsstaterna måste tillåta oss att skapa ett starkare och effektivare FN.

Jag hoppas att de nordiska länderna än en gång ska ta initiativet såsom ni gjorde för 25 år sedan med det nordiska FN-projektet. Jag hoppas vi ska se ett nytt ambitiöst nordiskt FN-projekt som kan hjälpa oss att skapa ett starkare FN till stöd för Agenda 2030 för hållbar utveckling. Det oaktat är den mest avgörande förutsättningen för en lyckad agenda för hållbar utveckling att ni inte bara gick till FN i New York för att anta målen utan också återvände hem med en politisk vilja att utveckla starka nationella planer för hållbar utveckling. Här hoppas och tror jag också att vi ska se de nordiska länderna ta initiativet.

Det var en lång process att enas om Agenda 2030 för hållbar utveckling, men vägen till att uppnå målen är ännu längre. Om vi misslyckas är riskerna reella. Om vi lyckas är vinsterna betydande. Vi är den första generationen som kan utplåna den extrema fattigdomen och vi är den sista generationen som kan stoppa klimatförändringen. Jag hoppas ni ska samarbeta för att genomföra detta.

Detta leder mig till min sista punkt, som gäller det ökade behovet av samarbete i Europa – inte bara när det gäller invandring utan också ekonomiska frågor. Jag började med lärdomarna av Nationernas förbund och andra världskriget och jag ska också avsluta med dem.

Då UNECE, min organisation, grundades för 68 år sedan var det eftersom, för att citera den första resolutionen från 1951, "ett konstruktivt ekonomiskt samarbete var nödvändigt för att upprätthålla freden". Eller, som den första exekutivsekreteraren, Gunnar Myrdal från Sverige sade: "Ju kraftigare de politiska faktorerna begränsar det ekonomiska samarbetet, desto större vore den gemensamma nyttan av ett sådant samarbete – om det vore möjligt."

Europa rör sig just nu i motsatt riktning. Vi ser konflikter och vi ser brist på förtroende mellan länderna i Europa. Vi ser länder som bryter band, reser murar, strävar efter att vara oberoende och inför sanktioner. Detta är inte

vad Europa behöver på lång sikt. Jag hoppas att den sköra men lovande vapenvilan i Ukraina snart ska låta oss vända denna trend. Jag hoppas att vi snart ska kunna fullfölja visionen i det historiska mandat jag har och också visionen som uttrycktes i den politiska deklARATIONEN från Minsk i februari i år. Den nämner en vision om "en gemensam humanitär och ekonomisk sfär från Atlanten till Stilla havet".

Om det är något vi har lärt oss av Europas historia är det att om vi vill skapa fred måste vi bygga broar, undanröja hinder och arbeta för ökat samarbete och ömsesidigt beroende mellan länderna. Vägen till fred går via mer handel, transport och turism mellan länderna och medborgarna i Europa. Därför hoppas jag att vapenvilan på slagfältet kan följas av inte bara en vapenvila på marknaden utan också ett ökat samarbete.

Detta är mitt mandat, och genom det kalla kriget – trots järnridån – bidrog min organisation till att skapa ett konstruktivt ekonomiskt samarbete för fred, vilket resulterade i hundratals normer, standarder och konventioner som formar samarbetet i Europa och, i ökad utsträckning, hela världen. Detta inkluderar 58 transportavtal och -konventioner, globala fordonsbestämmelser – där Sverige alltid spelat en nyckelroll – och fem miljökonventioner. Två av dem, Århus och Esbo, är uppkallade efter nordiska städer. Vi har 480 globala rekommendationer om underlättande av handel, och Nordiska rådet stod bakom den allra första – rekommendation nr 1: FN:s formulärutkast för handelsdokument – för 60 år sedan.

Sedan andra världskriget har de nordiska länderna varit en drivande kraft bakom ett starkare samarbete och ekonomiskt samarbete i Europa. Jag ber de nordiska länderna att än en gång hjälpa oss bygga broar och undanröja hinder på den europeiska kontinenten. Visa Europa vad som har gjorts, ända tillbaka till diskussionerna om och på Åland 1921. Visa att konflikter kan lösas fredligt, på diplomatisk väg, och omvandlas till samsarbetsmodeller. Hjälp oss återuppliva visionen om ökat ekonomiskt samarbete och konnektivitet i Europa som en väg till fred och framsteg. Hjälp oss integrera integrationen och fullfölja visionen om en allmän humanitär och ekonomisk sfär som sträcker sig hela vägen från Atlanten till Stilla havet.

Tack för er uppmärksamhet!

Information

Talenummer

159

Type

Hovedindlæg

Person

[Christian Friis Bach](#)

Talerverole

Under-Secretary-General of United Nations, gæstetaler

Dato

28.10.15 16:03